

(κάτι σαν) ΠΡΟΛΟΓΟΣ

53

*«Στης γης την άκρη την απόμακρη έχουμε ῥθει / στους σκουθι-
κούς τους δρόμους, σ' έρημο από θνητούς τόπο. / Ήφαιστε, συ
πρέπει τώρα να γνωιαστείς για τις εντολές / που ο πατέρας σου
ῥωσε, σε βράχους με ψηλούς γκρεμούς / τον απόκοτο αυτόν εδώ
να καρφώσεις / με δεσμών ατσάλινων αλυσίδες ασύντριφτες. /
Διότι το άνθος το δικό σου, τη φλόγα της φωτιάς, που όλες τις
τέχνες βοηθά, / έκλεψε και χάρισε στους θνητούς· λοιπόν / για
τέτοιο σφάλμα πρέπει από τους θεούς να έχει τιμωρία, / για να
μάθει τον Δία την εξουσία να σέβεται...»*

*Όλα έχουν να κάνουν με το πώς στέκεσαι απέναντι στην ήττα.
Ακόμα και αν είσαι δεμένος στον Καύκασο και όρνια ξεσκίζουν
τις σάρκες σου. Θα σταθώ, θέλω να σταθώ, περήφανος στην ήττα
μου, όπως ήμουν περήφανος καθ' όλη τη διάρκεια αυτής της ανα-
μέτρησης. Μα δεν μπορώ παρά να αναρωτιέμαι σε αυτήν εδώ τη
φυλακή, όπου βλέπω το σώμα μου να γερνάει, δεν μπορώ παρά
να αναρωτιέμαι ξανά για το πλοίο του Θησέα. Θυμάσαι εκείνες
τις ατελείωτες συζητήσεις για το πλοίο του Θησέα που κάναμε
ενώ ταξιδεύαμε; Αν αλλάξεις όλα τα μέρη που συναποτελούν το
πλοίο, ένα ένα, στο τέλος θα έχεις το ίδιο πλοίο ή κάτι τελείως
καινούργιο; Και αν αυτό το πλοίο είχε συνείδηση, θα προλάβαινε*

να αναρωτηθεί για την ταυτότητά του ή θα άλλαζε και η συνείδησή του μαζί με τα μέρη του; Ω, τι ανοησίες! Θα πεις, όπως έλεγες και τότε. Μα εγώ τώρα στέκομαι σε ένα στενάχωρο δωμάτιο και αναρωτιέμαι με γνήσια αγωνία. Σκέφτομαι τα κύτταρα του εγκεφάλου μου να πεθαίνουν και νέα να γεννιούνται στη θέση τους, και αναρωτιέμαι αν υπάρχουν αναμνήσεις που πλέον έχουν πεθάνει μια για πάντα, αν ξεχνάω κάτι ουσιώδες, αν μαζί μ' εμένα φθείρονται και όλα εκείνα που θα με βοηθούσαν σε μια επιφοίτηση, η οποία δεν έρχεται ποτέ. Για παράδειγμα, τρέμω στην ιδέα πως μπορεί μια μέρα να ξεχάσω κι εσένα· και να χύνεται τόσο αργά το δηλητήριο της λησμονιάς και τόσο αποτελεσματικά που, όταν αυτό θα έχει πια συμβεί, εγώ θα είμαι αδιάφορος. Γιατρεία λένε ο χρόνος, μα εδώ, στην περίπτωση μας, μικρή μου, δεν είναι παρά η μεγαλύτερη αρρώστια.

Ω, μα πρέπει να σταματήσω τώρα. Είναι η ώρα του βραδινού.

*Με αγάπη που δε σταματά να φωτίζει
ακόμα και στο πιο βαθύ σκοτάδι
και με έρωτα που απελπίζεται για μια ανάσα μονάχα
να σε δει ξανά
να σε δει ξανά, αυτό και τίποτε άλλο,*

Μαρκ

Οχάιο, ΗΠΑ

Το τελευταίο του γράμμα μοιάζει με κειμήλιο από μια άλλη

εποχή. Το χαρτί είναι φθαρμένο και από το δίπλωμα έχει αποκτήσει μια βαθιά ουλή στη μέση, που έχει σβήσει μερικά γράμματα. Το τελευταίο του γράμμα έχει παραπάνω από δέκα χρόνια καταχωνιασμένο σε ένα συρτάρι, δέκα χρόνια που απορροφά σκόνη και σκοτάδι. Μοιάζει ταλαιπωρημένο και γερασμένο. Μοιάζει ξεπερασμένο.

Είναι ένα ακόμα θλιμμένο απόγευμα μιας αργοπορημένης άνοιξης. Απαλές, αφρώδεις αποχρώσεις στον ουρανό, μονότονα γαβγίσματα και λεπτεπίλεπτα ξύλινα γλυπτά στις ομοιόμορφες παραλληλόγραμμες αυλές, που περιμένουν να ανθίσουν. Το χρώμα είναι μυρωμένο από κάποια πρόσφατη βροχή. Ολόκληρη η γειτονιά μοιάζει να κινείται ράθυμα εντός ενός φωτογραφικού κάδρου. Αν κάποιος δεν κοίταζε με προσοχή, θα έλεγε ότι όλα είναι στατικά.

Ο γιος της, ο Ορέστης, ίσως η μόνη ψυχή που κινείται ασταμάτητα σε αυτή τη διαολεμένη γειτονιά, που μοιάζει με αίθουσα αναμονής του θανάτου, θα αργούσε να γυρίσει. Είχε διακριτικά φροντίσει η ίδια γι' αυτό. Κατά πάσα πιθανότητα δε θα την έβρισκε όταν γυρνούσε. Είχε φροντίσει και για όσα θα χρειαζόταν για να καλύψει το κενό της. Ωστόσο δεν έβρισκε (και ας είχε προσπαθήσει πολύ από το μεσημέρι) τις λέξεις να του αφήσει κάποιο γράμμα. Δεν είχε τίποτε άλλο να εκφράσει πέρα από την απεριόριστη αγάπη της, και να τον συμβουλέψει να προσέχει τη μικρή αυλή, γιατί χορτάριζε γρήγορα. Θα ήταν πολύ φτωχό ένα τέτοιο γράμμα, δυσανάλογο της απώλειας. Το μόνο δίκαιο αντίστάθμισμα που μπορούσε να σκεφτεί ήταν να του αφήσει τα γράμματα *εκείνου*. Του πατέρα που ποτέ δε γνώρισε. Έτσι,

τα στοίβαξε με προσοχή πάνω στο ακατάστατο γραφείο του, φρόντισε την ομοιομορφία της στοίβας με ευλάβεια και τρυφερότητα απέναντι στο ταλαιπωρημένο χαρτί και κράτησε το τελευταίο, για να ακούσει τη φωνή του μέσα από τις λέξεις του.

Ίσως να έγραψε λίγα ή πολλά ακόμα ύστερα από αυτό. Λίγα ή πολλά ύστερα από αυτό θα επέστρεφαν πίσω σε εκείνον, καθώς η διεύθυνση δεν αντιστοιχούσε πια στον παραλήπτη. Ή ίσως ξέμειναν σε τσουβάλια ταχυδρομείων ή ήταν ήδη χαρτοπολτός και κομφετί. Και αυτός ίσως στέρευε κάποτε, γιατί ακόμα και τα πιο ορμητικά ποτάμια κάποτε στερεύουν, είτε επειδή η βροχή αλλάζει γειτονιά είτε επειδή τα νερά της τρώνε τη γη μέχρι τη μαλακή της σάρκα και την ισοπεδώνουν τόσο που πλέον δεν έχουν τη βαρύτητα με το μέρος τους. Κάποια σβήνουν αφήνοντας το σφηνοειδές τους χνάρι και μια ουλή στην πέτρα, άλλα περιελίσσονται γέρικα και αφήνουν τις καλαμιές και την τύρφη να τα σκεπάσει, άλλα αλλάζουν πορεία και ταξιδεύουν σε νέες γειτονιές, για να βρουν νέες αγανείς πεδιάδες και να συνεχίσουν το αιώνιο αυλάκωμα του χώματος. Γιατί αυτό είναι το νερό, είναι ορμή, είναι κίνηση.

Υπάρχουν όμως και υλικά στη γη που του αντιστέκονται. Γιατί πάντα στο τέλος τα αμετακίνητα εμπόδια είναι αυτά που εμποδίζουν την ασταμάτητη δύναμη. Ο Μαρκ ήταν πάντα αυτό: μια ασταμάτητη δύναμη, που ήθελε να δοκιμαστεί απέναντι σε κάθε πιθανό εμπόδιο. Να αμφισβητήσει κάθε εμπόδιο. Να απαρνηθεί τη νομοτέλεια των εμποδίων. Ο Μαρκ Ντράμερ ήταν ένα φλύαρο και ορμητικό παράδοξο, ο

άνθρωπος που άλλαξε τη ζωή της και θα μπορούσε ίσως να αλλάξει τη ζωή ολότελα.

«Δεν μπορείς ποτέ», έγραφε σε ένα άλλο γράμμα, «να σταματήσεις τη ροή των πραγμάτων. Μπορείς να την εκτρέψεις. Μπορείς να την αξιοποιήσεις. Μπορείς να την αγνοήσεις και να την κρύψεις στο υπέδαφος. Μπορεί και για λίγο να τη διακόψεις. Το πιο πιθανό βέβαια, σε αυτήν ειδικά την περίπτωση, είναι να γυρίσει σαν τεράστιο χαστούκι, γιατί η ροή το μόνο που θέλει είναι να συνεχίσει – αδύνατο να τη διακόψεις. Η κίνηση της ιστορίας είναι ο μοναδικός νόμος. Μια μέρα θα είναι πιο σημαντικό και από τους νόμους του φυσικού κόσμου. Ας μας συνθλίψει η ιστορία, ας μας κάνει ήρωες, ας μας οδηγήσει στο θάνατο και ας μας χαρίσει την αθανασία. Θέλω απλώς να τη βλέπω να κινείται, ω, να κινείται, να κινείται, να μη σταματά να κινείται. Διαβάζω και ακούω να μιλάνε για το τέλος της ιστορίας. Πόσες λέξεις χαμένες! Αυτοί λένε για το τέλος της ιστορίας και εμείς, οι κατεργαράι και οι ζαβολιάρηδες, χαμογελάμε και κλείνουμε συνωμοτικά το μάτι».

Πολλά από τα γράμματα του Μαρκ τα είχε αποστηθίσει ανάγνωση με την ανάγνωση. Ήξερε τα ορθογραφικά τους λάθη και θυμόταν πότε του τελείωνε το μελάνι. Ταξίδευε μαζί του στη χώρα που κρυβόταν ανάμεσα στο στυλό που έγραφε τις λέξεις και στην ίδια, που διάβαζε τις λέξεις του. Ταξίδευε εκεί και κοιταζόντουσαν, αλλά ήταν ολότελα βουβοί. Μονάχα να κοιτάζονται μπορούσαν, και ίσως αυτό ήταν αρκετό. Ειδικά το τελευταίο του γράμμα το ήξερε όλο απ' έξω.

Δεν είχε νόημα να ταλαιπωρεί άλλο το χαρτί, και έτσι

το ακούμπησε πάνω στο τραπέζι, δίπλα στα αποξηραμένα κλαράκια βανίλιας. Ήταν πια όλα μαραμμένα και φθαρμένα, εκείνη, το γράμμα και τα κλαράκια της βανίλιας. Μια σκοτεινή ελαιογραφία όπου όλα αφήνονται στη φθορά και μεταμορφώνονται αργά σε θολές μουντζούρες. Ακόμα και το φως από το παράθυρο ήταν μουντό και φειδωλό. Δεν υπήρχε ούτε χρώμα ούτε ζωή στην κουζίνα της. Έμοιαζαν όλα τόσο ταιριαστά, βρίσκονταν σε αισθητική αρμονία με τις σκέψεις της, με το ξεψύχισμα του χειμώνα στο Οχάιο, με το γεγονός ότι ήξερε πολύ καλά πως εκείνος θα ερχόταν για την ίδια από στιγμή σε στιγμή.

Αλλά ήξερε επίσης ότι ο Μαρκ που θα ερχόταν ίσως να μην είχε καμία σχέση με τον Μαρκ που της έγραφε τα γράμματα. Αυτός ήταν αθόρυβος, ήταν άηχος και άσμος, ήταν δοσμένος στο ρόλο του στοιχειού. Και καθώς δεν είχε τίποτα καλύτερο να κάνει από το να τον περιμένει παθητικά, όταν ένωσε την παρουσία του, ούτε τινάχτηκε ούτε αιφνιδιάστηκε. Γιατί, όταν χορεύεις στο ρυθμό της ζωής, ξέρεις ότι η μουσική στοχεύει πάντα στην καθυστέρηση, τη μικρή ή μεγάλη καθυστέρηση ενός επερχόμενου και αναπόδραστο συμβάντος. Ο Μαρκ θα ερχόταν. Πάντα θα ερχόταν. Από τη στιγμή του αποχωρισμού τους ήταν σαφές ότι οι δυο μεριές θα πλησίαζαν ξανά. Ήταν τόσο μπλεγμένοι μεταξύ τους που ένα ελαστικό νήμα θα οδηγούσε ξανά τα σώματά τους σε επαφή και ένωση. Σε σύγκρουση.

Τα σώματα, επέμεινε μέσα της. Τα σώματα. Ακόμα και αν γεράσουν τα σώματα, θα βρεις επάνω τους το οικείο. Αλλά τα πνεύματα κακογερνούν καμιά φορά. Κακογερνούν

και μεταμορφώνονται. Δεν πρέπει να εμπιστεύεται κανείς μονάχα τα σώματα.

Πρώτα τον αισθάνθηκε, όπως αισθάνεσαι έναν παιδικό φόβο για το σκοτάδι. Ύστερα είδε τα μάτια του να ξεπροβάλλουν αργά. Τα μάτια είναι ο καθρέφτης της ψυχής, λένε, οπότε στο στριφνό φως της κουζίνας κατάφερε να διακρίνει μια γκριζα και τσαλακωμένη ψυχή, ίσως λίγο πριν αδειάσει ολότελα. Είδε το προτεταμένο χέρι του, το όπλο που τη σημάδευε, το ελαφρώς τρεμάμενο δάχτυλο στη σκανδάλη. Έπειτα άκουσε ξανά ύστερα από χρόνια τη φωνή του. Όχι τη φωνή των γραμμάτων, αλλά τη δική του φωνή. Ένα σκουριασμένο κλειδί κάποιας παλιάς αποθήκης στο μυαλό της γύρισε και η πόρτα της άνοιξε απότομα και διάπλατα. Τότε χρώματα και ήχοι και μουσικές και εικόνες ξεχύθηκαν βίαια, και της προκάλεσαν τόσο πόνο που αμέσως τα μάτια της υγράνθηκαν και ένα δάκρυ συνάντησε τις νωπές αναμνήσεις παλαιότερων πάνω στο ταλαιπωρημένο χαρτί της επιστολής. Μια επιστολή που γράφτηκε σε μια εποχή που εκείνος δεν ήξερε ακόμα για την προδοσία της. Αλλά τώρα το ίδιο όπλο που έστρεφαν κάποτε μαζί πάνω στον κόσμο ήταν στραμμένο πάνω της, γιατί εκείνη τον είχε προδώσει, και όχι ο κόσμος.

«Γεια σου, Μάγια», είπε και στάθηκε ακριβώς απέναντί της – το άδειο βλέμμα του και η κάννη καρφωμένα πάνω της. Σιωπή, για λίγο. Μερικές ανάσες. «Νομίζω πως πρέπει να μιλήσουμε».

ΘΡΑΥΣΜΑΤΑ #1

Η Επιχείρηση Βανίλια

Βανίλια ή βανίλα. Ο σκούρος, μακρόστενος σαν λεπτό φασόλι καρπός μιας ιδιαίτερης ποικιλίας αναρριχητικής ορχιδέας, μια από τις πιο διαδεδομένες αρωματικές ουσίες σε κάθε κουζίνα του κόσμου. Θα συμπληρώσει κάποιος: από τις πιο διαδεδομένες και πιο συνηθισμένες αρωματικές ουσίες. Τυχαίνει όμως κάποιες φορές στα εντελώς συνηθισμένα, σε αυτά που κανείς δεν μπορεί να βρει τίποτα το ξεχωριστό, να κρύβονται οι μεγαλύτερες συμπαντικές συνωμοσίες.

Πολύ πριν γίνει γνωστή στην Ευρώπη και ξαναταξιδέψει πίσω στην Αμερική ανανεωμένη, με τον ευρωπαϊκό της αέρα, η βανίλια ήταν ένα λιγότερο γνωστό συστατικό, που ανακαλύφθηκε κατά τους μυστηριακούς γευστικούς πειραματισμούς των Αζτέκων, κάπου στη σημερινή Πουέμπλα του Μεξικού. Λένε πως όταν ο Κορτές δοκίμασε για πρώτη φορά το *ξοκοάτλ*, ένα αφέψημα προορισμένο μόνο για εκλεκτούς μουσαφίρους, εξωγήινους και αυτοκράτορες, στη μεγαλοπρεπή αυλή του Μοντεζούμα, κάτω από έναν υπέροχο νυχτερινό ουρανό, τον ικέτεψε να του αποκαλύψει τη συνταγή του (Οι φήμες ότι η οργή του Κορτές απέναντι στους Αζτέκους

πολλαπλασιάστηκε όταν αυτός δεν του την έδωσε δεν έχουν ακόμα διασταυρωθεί). Οι γευστικοί κάλυκες στις γλώσσες των κατακτητών ίσως δεν έχουν την απαραίτητη ευαισθησία για να ξεχωρίζουν λεπτές γεύσεις, αλλά αυτό που είχε πει ο Κορτές και είχε εντυπωσιαστεί δεν ήταν τίποτα παραπάνω από ένα ρόφημα με βραστό νερό, σοκολάτα, βανίλια και μια ιδέα από κανέλα (κατ' άλλους καθόλου κανέλα – ο τσελεμεντές με τα αφεψήματα των Αζτέκων βρίσκεται κάπου στην Καραϊβική μαζί με τον μυθικό χρυσό τους). Μπορεί να φτιαχτεί και στο σπίτι μάλιστα. Ίσως να μη βοηθάει στην κατάκτηση κάποιας εσωτερικής υπερβατικής έκστασης (για την οποία θα χρειαζόντουσαν και άλλα συστατικά από τον τσελεμεντέ των Αζτέκων), αλλά είναι σίγουρα ένα νοστιμότατο χαλαρωτικό για κουρασμένα απογεύματα.

Η βανίλια, που στο συγκεκριμένο ρόφημα κάνει όλη τη δουλειά, μπορεί σήμερα να παραχθεί μαζικά σε σκόνη σε εκατοντάδες μονάδες επεξεργασίας και βιοτεχνίες ανά τον κόσμο. Μια εγκαταλελειμμένη βιοτεχνία στο Ορλάντο της Φλόριντα, με το γυαλιστερό τοιμέντο και το παράλογα γαλάζιο νερό, ήταν κάποτε μια από αυτές. Το όνομά της Vanilla Treasures. Η επιχείρηση ανήκε σε έναν Μεξικό μετανάστη δεύτερης γενιάς και είχε μπει δυναμικά σε μια αγορά μεγάλης ποικιλίας, κυρίως χάρη στα ομώνυμα σοκολατάκια, που για μια περίοδο έγιναν ανάρπαστα στις ανατολικές πολιτείες. Όταν ανακαλύφθηκε όμως πως ο πατέρας του επιχειρηματία είχε μπει κάποτε παράνομα στις ΗΠΑ, ολόκληρη η οικογένεια αφοσιώθηκε στη διαχείριση του σκανδάλου και η Vanilla Treasures έκλεισε απότομα. Ο Κάρλος Μίλερ (το

επώνυμο είχε αλλάξει διά της νόμιμης οδού) προσπάθησε ανεπιτυχώς να πουλήσει την ιδιοκτησία του, μα αυτή έμεινε να μαζεύει σκόνη και εγκατάλειψη. Χωμένη σε μια προστατευμένη από τα μάτια του κόσμου περιοχή λίγο έξω από την πόλη, κατέληξε για μια περίοδο νεανικό κρυσφήγετο. Μερικά γκράφιτι στα σιλό έμειναν να αποδεικνύουν ότι κάποτε θα μπορούσε να βρει μια δεύτερη ζωή, αλλά και αυτά έμειναν να σκονίζονται. Μέχρι που κάποια στιγμή, και ενώ ο Κάρλος Μίλερ ήταν πλέον εξήντα ετών, κάποιος απέκτησε μέσω πληρεξουσίου την ιδιοκτησία του. Ύστερα ο άγνωστος αγοραστής την περιέφραξε και την άφησε στη φθορά του χρόνου.

Αν ο Κάρλος Μίλερ γνώριζε ότι η επιχείρησή του λειτουργούσε πλέον ως κρυσφήγετο για κάτι πολύ πιο σημαντικό από τη νεανική παραβατικότητα, αν ήξερε ότι στα σκονιομένα σιλό κυκλοφορούσαν κάποτε άνθρωποι που είχαν στόχο να ανατινάξουν το σύστημα από τα θεμέλιά του, τότε ίσως και να έκλεινε τα μάτια του περήφανος για τη Vanilla Treasures. Τα έκλεισε όμως μερικές μέρες μονάχα πριν δει την επιχείρησή του να γίνεται κεντρικό θέμα κάθε δελτίου ειδήσεων σε ολόκληρο τον κόσμο. Η κόρη του κατάφερε να το δει: Διαβόητοι τρομοκράτες να στέκονται στα γόνατα έξω από τις τροχοβίλες που λειτουργούσαν ως γραφεία προσωπικού, πάνοπλοι μαυροντυμένοι αστυνομικοί να περιφέρονται αργά γύρω από τον φωταγωγημένο από ελικόπτερα χώρο σαν μαύρες αράχνες, δημόσια πρόσωπα να κάνουν φλογερούς, πυρετώδεις σχολιασμούς και ολόκληρος ο πλανήτης να έχει το βλέμμα του στραμμένο πάνω στη Vanilla Treasures.

Το κρυσφήγετο ήταν, υποτίθεται, ασφαλές. Ήταν ίσως το τελευταίο ασφαλές κρυσφήγετο και γι' αυτό είχε επιλεγεί ως χώρος συνάντησης. Δεν ήταν ένα ή δυο μέλη κάποιας σπείρας, ήταν μια ντουζίνα από τα πιο περιβόητα και πιο επικίνδυνα πρόσωπα του 21ου αιώνα μαζεμένα στον ίδιο χώρο· πρόσωπα που η φωτογραφία τους μέχρι εκείνη τη στιγμή δεν υπήρχε ανάμεσα σε αυτές των πιο καταζητούμενων από τους καταζητούμενους. Πλην ενός φυσικά.

Η τεράστια επιτυχία της αστυνομίας στην παλιά βιοτεχνία Vanilla Treasures είχε ονομαστεί ανέμπνευστα Επιχείρηση Βανίλια. Αποτέλεσε ίσως το πιο σημαντικό γεγονός της εικοσαετίας, το πρώτο με τη μεριά του νόμου και της τάξης κερδισμένη. Έμελλε όμως να είναι η τελευταία παρτίδα – η τελευταία νίκη είναι άλλωστε αυτή που μετράει. Αυτό το ήξεραν οι μαύρες αράχνες που περιφέρονταν κραδαίνοντας τα φονικά τους όπλα, το ήξερε ο κοκκινομάλλης αρχηγός τους, που έκανε δηλώσεις στις κάμερες, το ήξεραν τα ηττημένα και σκυφτά κεφάλια που στέκονταν παρατεταγμένα για να γίνουν εικόνα στις εικονολάγνες τηλεοράσεις.

Αργότερα η Επιχείρηση Βανίλια έγινε και βιντεοπαιχνίδι. Σου έδινε την επιλογή μάλιστα να σκοτώσεις τους τρομοκράτες επιτόπου και να μην μπεις στον κόπο να τους συλλάβεις. Τους έδειχνε οπλισμένους και αιμοβόρους, και η Vanilla Treasures ήταν το σκηνικό μιας πίστας με κρυψώνες, παγίδες και ελεύθερους σκοπευτές. Σου έδινε βέβαια και την επιλογή να τους πάρεις και να αντεπιτεθείς στις μαύρες αράχνες. Για κάποιο λόγο τα στατιστικά του παιχνιδιού έδειξαν μια σαφή προτίμηση για τη δεύτερη επιλογή. «Η γοητεία της

παρανομίας», δήλωσε η εταιρία όταν ανανέωσε το παιχνίδι της με περισσότερα όπλα και πιο γραφικούς σκοτωμούς.

Μπορούσε κανείς απλώς να παίζει το παιχνίδι, να βλέπει τις δεκάδες αναπαραστάσεις και τα ντοκιμαντέρ, να ακούει τους πολύωρους σχολιασμούς και να διαβάξει τους τεράστιους απολογισμούς, αφήνοντας με αυτό τον τρόπο τα πάντα να περάσουν στο παρελθόν. Η περιβόητη τρομοκρατική οργάνωση που συντάραξε τη σύγχρονη ιστορία, που έφερε τον δυτικό πολιτισμό στο κατώφλι της παρακμής και του φόβου. Έτσι έλεγαν. Η επιμονή και το πείσμα των αρχών, το κυνηγητό σε ολόκληρο τον πλανήτη, το κουράγιο, το θάρρος, ο ηρωισμός. Έτσι έλεγαν. Τα πρόσωπα, οι στιγμές, οι εικόνες. Κλέφτες και αστυνόμοι, έτσι ήταν πάντα.

Η αρχή αυτής της ιστορίας ωστόσο τοποθετείται αρκετά πριν και το τέλος της βρίσκεται αρκετά μετά, στο μέλλον· ένα μέλλον το οποίο συνεχίζει να διαρκεί πολύ.

Σε ένα βαθμό είναι και μια ιστορία για έναν έρωτα. Δε θα μπορούσε να είναι αλλιώς.

*Είμαστε οι δαίμονες του εαυτού μας.
Μόνοι μας εξοριζόμαστε από τον παράδεισό μας.*

Γιόχαν Β. Γκαίτε

